

Μάτι: «Βρέθηκα σε ένα πόλεμο. Έχασα τους γονείς μου, το σκυλί μου, το σπίτι και καταστράφηκε όλη η περιοχή

Αναπάντητα «γιατί «για την εθνική τραγωδία στο Μάτι με τους εκατόν τέσσερις νεκρούς, μαρτυρίες ανθρώπων που με ψυχικό πόνο περιέγραψαν τον μαρτυρικό θάνατο των δικών τους οικογενειών και καταθέσεις που ανέδειξαν την παντελή έλλειψη του κράτους ακούστηκαν και σήμερα στην αίθουσα του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Αθηνών που συνεχίζεται η δίκη για τους 21 κατηγορούμενους.

Συγκλόνισε όλους τους παράγοντες τη δίκης με την κατάθεση της η Ελένη Παπαποστόλου, η οποία έμεινε στη θάλασσα περίπου 4 ώρες μαζί με τους γονείς της, όταν περιέγραψε πως ο ιερέας πατέρας της πέθανε στο νερό έχοντας πρώτα σηκώσει τα χέρια του στον ουρανό για να ζητήσει συγχώρεση και πως μετά και με τη μητέρα της δεν τον άφησαν ένα λεπτό μέχρι να καταφέρουν να τον βγάλουν στο λιμάνι της Ραφήνας με τη βοήθεια ενός ψαροκαϊκου καθώς όλοι οι αρμόδιοι ήταν εκκωφαντικά απόντες. Η μάρτυρας ανέφερε ότι η μητέρα της και εκείνη έδεσαν τη σορό του πατέρα της με τα σώματά τους με το ράσο που φορούσε ο πατέρας της ώστε να καταφέρουν να βγουν στο λιμάνι της Ραφήνας.

«Παραθερίζαμε στο Μάτι. Ακούστηκε ότι είμαστε καταπατητές. Για μένα έχει σημασία, σαν να μας προσβάλλουν. Κλείνουμε έναν αιώνα στο Μάτι. Ο προπαπούς μου είχε αγοράσει ένα αγροτεμάχιο εκεί με συμβόλαια. Όλα νόμιμα» είπε αρχίζοντας την κατάθεσή της στη δίκη κ. Παπαστόλου θέλοντας να επιστρέψει πίσω όλα όσα έχουν ακουστεί για οικοπεδοφάγους και καταπατητές. Στη συνέχεια περιέγραψε πως έχασε τον πατέρα της στην θάλασσα, έχοντα πρώτα προσπαθήσει να φύγουν από την περιοχή με το αυτοκίνητό της, χωρίς όμως να τα καταφέρουν αφού οι δρόμοι είχαν κλείσει και είχαν μποτιλιάρισμα. «Ο πατέρας μου ήταν ψύχραιμος, ήταν πάντα ένας βράχος. Λέγαμε δίπλα είναι το λιμάνι της Ραφήνας, δεν πανικοβληθήκαμε.

Λέγαμε κάποιος θα έρθει. Οι καπνοί γίνονταν πιο έντονοι. Φωνάζαμε για βοήθεια αλλά τίποτα. Κάποια στιγμή άρχισαν να ακούγονται εκρήξεις, λες και ήσουν σε πεδίο μάχης. Μετά τα πάντα σκοτεινιάσαν, δεν έβλεπε τη μύτη σου. Δε ξέραμε που βρισκόμασταν. Η θάλασσα αγρίεψε, μεγάλη θαλασσοταραχή. Πάρα πολύς αέρας, πάρα πολλά κύματα. Πάρα πολύς καπνός. Φωνάζαμε βοήθεια, η μάνα μου ήταν με τον πατέρα μου γαντζωμένη. Ήμασταν στο έλεος. Δε χωριστήκαμε καταφέραμε και μείναμε εκεί και οι τρεις μας. Οι γονείς μου προσεύχονταν. Καθίσαμε περίπου μια ώρα από τότε που μπήκαμε στο νερό να παλεύουμε. Είδα τον πατέρα μου να κάνει εμετούς. Σήκωσε τα χέρια και ζήτησε συγχώρεση από το θεό, κατάλαβε. Ένας ρόγχος και μετά εξέπνευσε. Έκανα τη κίνηση να του κλείσω τα μάτια. Τον γυρίζω ανάποδα. Φορούσε το ράσο. Δένω το ράσο με τη μάνα μου και της να κρατη-

θεί από εμένα, θα πηγαίναμε κόντρα στα κύματα. Πως βρήκε τη δύναμη; Μου είπε «συνέχισε». Δεν θα τον αφήναμε...» καθηλώνοντας το ακροατήριο με την περιγραφή όσων βίωσε.

Συνεχίζοντας η μάρτυρας είπε: «... Η μάνα μου έλεγε «παιδί μου άφησε μας, άφησε με να πάω με τον πατέρα σου». Κρύωνε. Της είπα «αν σε αφήσω θα πνιγώ». Κάποια στιγμή είδαμε τα φώτα της Ραφήνας. (...) Φτάσαμε κοντά σε μια βάρκα. Να είναι καλά οι άνθρωποι αυτοί και έτσι μπόρεσαν κάποιοι να σωθούν. Η «Αγία Άννα» το καϊκι μας έσωσε. Εποχιακοί ψαράδες, αυτά τα παιδιά μάζεψαν κόσμο από τη θάλασσα. Σηκώσανε το πατέρα μου του έκαναν τις πρώτες βοήθειες. Η μητέρα μου σπαρτάραγε, είχε σπασμούς. Μας έφεραν κουβέρτες και νερά. Φτάσαμε στο λιμάνι της Ραφήνας, μας πήραν το ονόματα μας, ο πατέρας μου ήταν τυλιγμένος σε μια κουβέρτα. Ένας Αιγύπτιος έκανε την προσευχή του, σεβάστηκε το νεκρό.

Δεν υπήρχε όμως κανείς να τον παραλάβει. Δεν μπορούσε να γίνει η παραλαβή, ο καπετάνιος ήθελε να φύγει κινδύνευαν και άλλοι. Κάποια στιγμή ήρθε ένα αγροτικό... Το κράτος που ήταν δε ξέρω... Δε μπόρεσα να αποχαιρετίσω τον πατέρα μου, να του πω αυτά που ήθελα, να τον χαϊδέψω. Τον κράτησαν πέντε - έξι ώρες, κάνανε πλειστηριασμό τα γραφεία τελετών. Ούτε σε ψυγείο, ούτε σε σάκο. Όλη την εβδομάδα περιμέναμε να μας πουν. Μια το πήγαιναν στο Σχιστό μια στο Γουδί. Πηγαίνοφέρονε και τις σορούς εκτός ψυγείου; «Δώστε τον μας να τον θάψουμε» τους λέγαμε. Μας απαντούσαν ότι χρειάζεται ταυτοποίηση. Μα εμείς τον παραδώσαμε. Ο αδελφός μου έδωσε dna. Εκείνη την ημέρα δεν δούλεψε τίποτα. Όλοι όσοι είχαν το συντονισμό δεν έκαναν σωστά τη δουλειά τους. Έχω εναποθέσει όλες μου τις

ελπίδες στη κρίση σας».
Φωνάζαμε βοήθεια, η μάνα μου ήταν με τον πατέρα μου γαντζωμένη. Ήμασταν στο έλεος. Δε χωριστήκαμε καταφέραμε και μείναμε εκεί και οι τρεις μας. Οι γονείς μου προσεύχονταν.

ελπίδες στη κρίση σας».

Η κυρία Μαρία Τσέκου και τα δυο της παιδιά αναφέρθηκαν στην απώλεια του συζύγου και πατέρα όταν ενώ αποφάσισαν να φύγουν από το Μάτι εκείνος έμεινε πίσω για να βοηθήσει ένα γείτονά του με κινητικά προβλήματα.

Στη δική του κατάθεση ο κ. Εμμανουήλ Πατελάρος, κατέθεσε για την απώλεια της μητέρα του στο Μάτι: «Είδα στις ειδήσεις ότι είχε πιάσει φωτιά στη περιοχή. Δεν έδωσα σημασία. Κατά τις 5 και πήρα τη μητέρα μου και μου λέει γεμάτη αγωνία ότι «έχει πολύ καπνό και δε ξέρω τι να κάνω». Της είπα να κατέβει υπόγειο να κλείσει και τα μάτια. Στις 6 ξαναπήρα δεν απαντούσε. ...Θυμάμαι την είχα ρωτήσει αν ακούει κάτι σειρήνες, περιπολικά. Όχι μου απάντησε. Ψάχναμε να τη βρούμε. Δώσαμε dna και ταυτοποιήθηκε. Η σορός της είχε βρεθεί απανθρακωμένη δυο δρόμους πιο πέρα».

Η κ. Κασσιανή Πολίτου, έχασε επίσης την μητέρα της στις φλόγες και στην κατάθεσή της σήμερα στη δίκη ανέφερε μεταξύ άλλων: «Έχουμε σπίτι στην περιοχή του Αγίου Ανδρέα, οι γονείς μου ήταν εκείνη την ημέρα εκείνη. Εγώ ήμουν στη δουλειά μου στην δουλειά μου. Πάντα υπήρχαν πυροσβεστικά και σειρήνες. Υπήρχε το αίσθημα της εμπιστοσύνης ότι κάποιος είναι εκεί. Εκείνη την ημέρα αυτό δεν υπήρξε. Οι γονείς μου δεν ήξεραν ότι εκείνη την ημέρα ήταν μόνοι τους. Και αυτό δυσχέρανε τη θέση τους. Γύρω στις 4:50 κάλεσαν την αδελφή μου ζητώντας βοήθεια. Τους είπα να φύγουν. Μπήκαν στο αυτοκίνητο η μητέρα μου δε πρόλαβε. Ο πατέρας μου 87 ετών μπήκε στο αμάξι και αυτό καίγονταν. Περπάτησε ένα χιλιόμετρο μόνος μέσα στις φωτιές. Δεν είχε κάποιο πυροσβεστή. Έμεινε στη θάλασσα αρκετή ώρα. Ώρες μετά βρέθηκε στο «Σισμανόγλειο».